

CSOMOR HENRIETT
ÖRÖKKÉ ÚTON VAGYOK

CSOMOR HENRIETT

ÖRÖKKÉ ÚTON VAGYOK

NOVELLÁS- ÉS VERSESKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 14.

KÉSZÜLT 2019 ŐSZÉTŐL - 2020 TAVASZÁIG

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

- 01 Előszó
- 02 Köszönetnyilvánítás
- 03 Úton lennék örökké
- 04 Örökzöld fenyő gyönyörű látványa
- 05 Varjak köröttem
- 06 Hófehér csoda
- 07 Ódon szürkeség
- 08 Összetartozás
- 09 Belső világom
- 10 Egyszer
- 11 Fáj, hogy nem hiszel
- 12 Egyszer visszatér
- 13 Az éj sötét fátylát
- 14 Kis koala
- 15 Valami szépet szeretnék írni
- 16 Vízkereszt napján
- 17 Nőnap ünnepén
- 18 Nagypéntek bánata
- 19 Lelkemben zakatoló fájdalom
- 20 Természet utáni vágy
- 21 Búcsút intek
- 22 Maroknyi zöld hely
- 23 Tűnődés
- 24 Ijesztő baj
- 25 Rögös utamon
- 26 Írásaim hű javítója
- 27 Garázs kutya
- 28 Rókák lakomája
- 29 Édesanyámnak Anyák napjára
- 30 Sírodon sok virág
- 31 Egy zacskó cseresznye

01 Előszó

Múló idő fontossága

Nincsen házam, se kertem,
amit magam építettem, s műveltem.

Pedig szerettem volna
otthonomat szépíteni virágokkal,
s fenyőfákkal körbeültetni,
hogy fészket rakhassanak
dalos ajkú madárkái.
Szomorú öreg napjaimban
legalább madaraim
éneke vidítana.

Gyermekemnek gyermekei
sem szaladgálnak körülöttem,
mert még gyermekem sincsen.
Mintha születésem pillanatában
azt mondták volna, hogy
csak módjával a boldogsággal.

Jobb napokon sem
fordulnak utánam a férfiak.

Fáj, amikor azt kiabálja
gyerek, s felnőtt egyaránt:
„Ott egy nyomorék!”

Igyekszem kizárni a
csúf, s kegyetlen világot.

Néha öröm költözik szívembe,
amikor megfogalmazódik bennem

egy-egy jó vers,

s eljut hozzád, hű barátom.

Évekkel ezelőtt, a lélek útján

eljöttél hozzám, amikor a

legnagyobb szükségem volt rád.

S még ma is szükségem van rád

Az egyetlen vagy, aki

szép szavaiddal elvezettél,

hogy élményektől gazdag

helyet mutass,

ahol csak az értelem számít.

Pár könyvem,

s benne néhány száz versem

bizonyítja ezen időszakom

legfontosabbját, amit veled tölthetek.

2020. február 05.

02 Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

03

Úton lennék örökké

Mozgássérültségem ellenére is gyűlölöm a bezártságot. Mióta átköltöztünk Komlóra, kínlódás a betontömbök közti mozgás. Néha anyuval lemegyek bevásárolni, ennyi. Mi az nekem? Mikor Hosszúhetény, a nagy falu, mondhatnám „enyém volt”. Ott bejárhattam a szőlő-hegyeket és az erdőt, ahányszor csak akartam.

A tavalyi év nagyon nehéz, lelkileg megterhelő volt számomra. Ugyanis édesanyám nagyon-nagyon beteg volt. Azt se tudtam, hogyan lesz tovább, csak elveszettként bolyongtam. Ha otthon voltam, éreztem, hogy rám nehezednek a falak is. Már az erdőt is untam, de a szenvedésem és a lelki vívódásom enyhült, ha úton voltam. Persze sokkal könnyebb lett volna a helyzetem, ha egészséges vagyok. Akkor biztosan hegyet másztam volna pár hétig. Talán előbb csitult volna bennem az a maró, kegyetlen fájdalom, amely fogva tartott. Az esthajnal-csillag jöttével sátrát állítok, s tábornok mellett megsütöm szalonnámat, a zsíráját pedig kenyere-re csepegtettem volna. A csillagok társaságában, s a hold fényében pedig elmerültem volna gondolataimban.

Abban az időben csak menni akartam, így letéptem magamról a korlátjaimat, nem érdekelt semmi, csak hajtottam bele a vakvilágba. Meggybordó mopedemmel, amit motornak becézek, kimentem a cseresznyés útra, amely már főútnak számít. Ezt a szakaszt azért nevezik cseresznyés útnak, mert mindkét oldalán hatalmas cseresznyefák álltak itt gyermekkoromban. Csodaszép volt a látvány, amikor tavasszal a kék ég alatt virágba borultak a fák.

Szombat lévén, kisebb volt a forgalom, mint hétköznapi, a saját tempómban haladtam az út szélén. Végre letértem a pécsváradi útra. Itt már átadtam magam a gyönyörnek, a legszebb érzés, amikor csak én vagyok és a száguldás. Közben futnak mellettem a fák, s mérhetetlenül szabad voltam akkor. Pillanatra feledtem minden rosszat. Igazából a Dombay-tavat kerestem, mert a víz közelsége mindig örömet, és nyugalmat ad nekem. Szüleim fiatal korukban ide jártak alkalmanként fürdeni.

Mindig azt mondták, hogy hamar mélyül, azért nem jártunk oda nyaranta. Takaros kis pince-házak vannak ott, s mára már üdülésre alkalmas hely is lehetne, mert gyönyörű környezetben fekszik. Telt az idő, s még csak a homokbányáig jutottam, sajnos vissza kellett forduljak, mert a húgomékat vitte haza anyá, s nem akartam, hogy megtudja, merre jártam.

Manapság édesanyám meséli, hogy a vagány lánya merre járt tudtán kívül.

Idestova fél év telt el, hogy nem jártam sehol se egyedül. Be kell látnom, hogy ebben a városban nem találok olyan helyet, ahol elmerenghetek gondolataimban. Egy nap úgy döntöttem, megszakítom ezt a fullasztó érzést. Munka után tiszta kalandvágyból, kollégámmal Kertvárosból „begyalogoltunk” a busz végállomásra. Mindketten mozgássérültek vagyunk, s elektromos tolókocsival közlekedünk. Az első alkalommal Balázs nagyon kíváncsi volt, hogy a Kertváros és külváros egy szakaszához mit szólok. Mérhetetlen boldogságot éreztem, hogy valamelyest a természet lágy ölén ringatózóm megint. Balázs két éve sétál, de még észre sem vette a szép lucfenyőt, amely félig megdőlvé áll egy családi ház kertjében. A gyönyörű látványba beleborsózott a testem. Amikor kiértünk a vásártérhez, s balra befordulunk, erdei hatást nyújt a táj. Meghatódtam, s el is érzékenyültem. Ezt csak az érti meg, aki oly közel áll a természethez, mint én. A híd alatt egy patak fut, igaz, a csobogását nem hallottam, csak kis fodrozó hullámaiban gyönyörködhettem. Pécs legszebb sétánya, mely elvezet a végállomásra. Remélem, még sokáig járunk erre kollégámmal, felidézve a régi szép emlékeinket.

2019. november 30.

Örökzöld fenyő gyönyörű látványa

Örökzöld fenyő magasztosan áll
az ég alatt.
Hófehér deret hintett
rá a fagyos éjszaka.
A város hosszú
sétányán sétálok.
Fenyő illatát érzem,
talpam alatt zizzenek
a lepotyogott tűlevelek.
Pillanatnyi öröm futja át lelkemet.
Egyszer én is fenyők közt éltem.
Udvarunkban átkarolhattam
mindnek a törzsét.
Ismertem, s
tudtam történetét.
Sok évvel ezelőtt,
erdész nagyapám
hozta őket haza
földlabdával hátizsákjában,
s szeretettel ültette el
hatalmas udvarában.
Akkor még nem sejthette,
hogyan leszek az unokája.
Évek során hatalmasra nőttek fenyői,
mára már fenyves erdőt alkotnak.
Néha elnéztem, hogy
ringatta őket a lágy esti szellő,
új hajtások az ágaikon
az ég felé emelkednek.
Örökre szívembe véstem
a szép látványt.
Tudom,
és érzem,
nagyapám hátrahagyta
nekem a fenyők szeretetét.
Nagyapám végtelen szeretetétbe
örökön örökké kapaszkodhassak.

2019. december 04.

05

Varjak köröttem

Télidőben, fagy nélküli
decemberben,
ismeretlen pataknál
egymagam sétálok.
Nem locsog, s nem is
csacsog, mint a megszokott.
Köröttem bársonyos tollú,
éjfekete varjak, tipegve
eleséget keresnek
zörgő falevelek közt.
Elnézem hosszú csőrüket,
bánatos szemüket.
Azért van bennük valami
megfoghatatlan báj,
hiába viselik a gyász színét,
s nevezik őket halálmadarának.
Szárnyukat csattogtatva
komótosan, s káromva
elrepülnek fel a magasba.
Egy-egy kopár faágra ülnek,
szürkés-feketés tájba vegyülnek.

2019. december 21.

06 Hófehér csoda

Nehéz léptekkel jár a tél. Az ódon szürkesség beborította a tájat, lehangoló ezt látni ablakon keresztül. Amíg falun éltem, legalább láthattam a hófehér csodát - noha nem havazott -, ahogy a sejtelmes köd leszállt, s ráfagyott a fákra. Míg tartotta magát a hideg, addig gyönyörű zúzmarát öltöttek a fák. A fenyők ilyenkor a legszebbek, ahogy az örökzöldre ráakódik az ünnepélyes fehérség. A táj ilyenkor szemet gyönyörködtető, s megnyugtató. Lelkemet öröm járta át, amikor hazaértem az egyhangú szürkés szomorú városból. Kedvem a látványtól is jobb lett, zöld kerítésünk is teljes zúzmarába burkolódzott. Azon a télen elneveztem házunkat Mikulásháznak.

Nekem a tél örömet jelentett mindig, hiába jártam nehezen. Örökké kint voltam, nem is lehetett volna bent tartani.

Imádtam szánkózni még tizenéves koromban is édesanyám vasszánkóján. Jó párszor örömmel lecsúsztam a dombtetőről. Valahányszor még most is elképzelem, milyen jó lenne, ha lenne egy lovam. Legalább hegyeken és völgyeken szánkóznék, s közben a hófehér tájban gyönyörködnék. Elnézném a jégbe zárt pataknak szaladó folyását.

S egyszer, az éj csendjében, lovas szánon, a csillagok és hold fényében, az erdő legmélyére mennék, s megnézném merre, hol telelnek a vadak.

2020. január 19.

07
Ódon szürkeség

Érzem a bőrömön a hideget,
de azért szeretem a telet,
mert szemet gyönyörködtető.
Kisgyermekként imádtam
gyalogolni a hóaplanban.
Mindez mára már a múlté,
havas tájt sajnós egyre
ritkábban látok hazámban.
Felborult a természet rendje,
tova tűntek a fehér karácsonyok,
s jégvirágok sem díszítik az ablakot.
Nem kacsingatnak felém az
ereszről csalogatón vastag
jégcsapok, hogy törjem le.
S addig szorongattam kezemben,
még el nem olvadt.
Hiányzik a télnek hangulata,
a dombtetők hangos zivaja,
ahol visongva szánkóztam,
mert a lelkemben örömet éreztem.
Gyermeekként éltem igazán.
Mostanában eltűntek a
hófehér csodák.
Mindenütt csak ódon
szürkeség vesz körül.

2020. január 16.

08 Összetartozás

Ahogy szállnak az évek,
egyre több rokonom távozott el
csendesen az élők sorából.
Emléküket hátrahagyva,
szívembe mély szeretetet ültettek.
Családi eseményen szembesülök,
eltűnt az összetartozás.
Nincsenek nagybácsik és nagynénik,
akik rajongtak értem.
Velük repült az idő,
a búcsú örökké fájó volt.
Vigasztalásul azt súgták a fülemben:
hamarosan találkozunk ismét.
Hittem nekik, mert
megbízta bennük,
erős volt köztünk a rokoni szeretet.
Miki bátyám akkor is
eljött hozzám, amikor
elvesztette szeme világát.
Maga mellé ültetett, s beszélgettünk,
mintha mi sem történt volna.
Sajnálom az unokahúgomat Zselykét,
neki soha nem lesz olyan
szelíd lelkű, drága Annus nagynénje,
mint nekem, aki támogatja.
Kézét ma is imára kulcsolja értem,
távolról is óvón vigyáz énreám.

2019. augusztus 18.

Megjegyzés: Elmélkedésem lakodalom után.

09

Belső világom

Ideális családba születtem, apa, anya és később a kistestvér. Egészen kisgyermekként nem tudom, hogy mennyire szerettem apámat. Később felismertem, hogy néhány férfi érdeklődően figyelt, ha beszéltem. Apám, ha figyelt is rám, mindig elhülyülte a dolgokat. Hiányzott az apai szeretet, de átvészelttem ezt a hiányt is. Mindig jóleső érzés fogott el, ha láttam egy igazi apa-lánya kapcsolatot. „Én is szeretnék!” - szólalt meg a belső énem. „Csitulj, már neked ez nem adatott meg, hiába vagy a szeretetre éhes.”

Nekem ott volt anya, aki az apja szerepét is betöltötte. Őszintén bevallom, mindig ő volt az egyedüli a világon. S mivel annyira ragaszkodtam az édesanyámhoz, szerettem mindent elmondani neki. Van, hogy néha összeveszünk, mert nem értünk egyet. Anyám erős természetű asszony, aki korántsem érzékeny, mint én. Nehéz megbékíteni, s nagyon szokott fájni, ha anya nem hisz nekem, de mindennek dacára képes vagyok bocsánatot kérni. Ismerem magam, ha nem teszem meg, képes vagyok egész éjjel álmatlanul forogni ágyamban.

Nagy ívben elkerültek a férfiak, még álmodni sem mertem róla, hogy egészséges férjem legyen. Csak azt reméltem szívem legmélyén, hogy majd akad hasonló sérültségű férfi, aki elfogad. De nem így történt, mert a sérült férfi először mind egészséges nőt akar. Ha a kapcsolat nem működik, esetleg akkor rádöbben, mekkora ostobaságban ringatta magát.

Tizenkét éves koromban vesztettem el anyai nagyapámat. Míg élek, soha nem feledem azt a pillanatot: zokogtam az előszoba ágyán, elvesztettem imádott nagyapámat. S ekkor jött a legkegyetlenebb mondat, amit abban a pillanatban apai öreganyám mondott:

„Csak az anyja miatt sír, mert látja, hogy sír.” Fel sem foghatta, hogy az öregapja meghalt. Egész éjszaka anya mellett maradtam, hozzábújtam, vigasztaltuk egymást. Láttam, hogy anyu szörnyen szenved. Gyermeki eszemmel arra gondoltam, milyen jó, hogy itt vagyunk anyunak.

Mindig arra az éjszakára gondolok, amikor megfogadtam magamnak, sose maradok társ nélkül. Ezt az életet nem nekem találták ki, csak bolyongok reményt vesztetten, s bele sem akarok gondolni a jövőbe, hogy mit hoz nekem az élet, ha egyetlen szerettemet is elveszítem. Rokonaimra egyáltalán nem támaszkodhatok, ezt jól tudom.

Ismerős vagy idegen meg senki se vesz a nyakába, hogy egy kolonccal több legyen neki. Teljesen belefáradtam az eddigi életembe. Ha jellemezném életemet, akkor egy sötét, szürke alagútban toporgok, ahonnan nem találok ki, állandóan rettegek.

A belső énem lelkem gyönyöre, amely érzékenyebb, mint valaha. Eljutottam arra a pontra, amikor bevallottam önmagamnak, hogy bármennyire is szeretem a gyerekeket, nem tudnám elviselni, ha saját gyermekem nem szeretne. Annak ellenére sem, hogy próbálok mindent neki megadni, s a gyerek merő konokságból kirántja kezét kezemből az utcán, mert nem tudom megvenni a játékot neki, amit kért.

Éveket öregedtem, amikor édesanyám súlyos beteg lett. Ebbe kis híján beleőrültem, ketten maradtunk csak egymásnak. Anya nem értette meg, vagy nem akarta megérteni aggódó féltésemet. A féltésből állandó hatalmas veszekedés kerekedett, s már gyűlöltem otthon lenni. A féltést nagyon lassan el tudtam nyomni magamban, nagyon bánatos voltam.

Egy este lefeküdtem, és azt éreztem, hogy a lélek útján beteg édesanyámat ringatom. Végre ápolhattam, meleg takaróba takartam, éjjel pedig karjaiban tartottam, s az éj leple alatt a csillagok útját néztük. Volt, hogy egész éjjel a képzelet útján jártam. Minden szavát lestem

édesanyámnak, és biztattam, hogy meggyógyul. Néha nappal is magamon éreztem a közelségét képzeletbeli utamon.

Egyszer, amikor édesanyám felépült a betegségéből, szerettem volna neki elmondani, mennyire jó érzés volt a lélek útján átélni azt, amit a valóságban képtelen megcsinálni, de úgy éreztem, jobb ha nem mesélek róla, mert úgysem értené meg ezt a fajta lelki folyamatot.

Picit olyan a betegségem, mint egy lepkebáb, bezárva a testébe. De a báb lepkévé fejlődik, s a lelkem tovaszáll.

2019. december 24.

10 Egyszer

Lelkemből fakadó mély érzés

Valahányszor feltekintek a
magasztos égre,
elnézem a lassan
vonuló fekete felhőket,
amelyek árnyékként vetülnek
az örökzöld fenyőkre.
Képzeletemben gyengéden öllelek,
nem szólok, csak hallgatok.
Nehéz most beszélnem,
szívemet tépi a fájdalom,
mintha vadvízen eveznék,
s utánam szélsebesen jön
a nagy hullám, amely elnyel.
Jól tudom, az élet kegyetlen,
mert sok mindent átéltem már.
Úgy féltelek én.
Szívemnek bársonyos
szobájában kincsként őrizlek.
Örökké a reményt vesztett
embereken segítesz,
nem érdemled gyötrő,
keserves betegségedet.
Képtelenség, hogy
egyszer örökre elveszítselek.
Ijesztő a gondolat, hogy
nem hallhatom többé
gyönyörű bársonyos hangodat.
Sajnos göröngyös utamon
egyszer nem kísérsz tovább.
Egyetlen vagy, aki megért,
s velem van akkor is,
mikor senki más.
Távol vagy tőlem,
és mégis közel.
Egyedül nálad fogadtam el,
hogy nem láthatlak,
s nem érinthetlek,
mégis ragaszkodom hozzád.
Istenem, kérlek, adj még időt,
hogy óvhassam,
s vigyázhassak rá.
Tudom,
és érzem,
egyszer végleg elengedi kezem.

Kedves, s szelíd lelke
szívemben él tovább.
Akkor majd én is elveszek
bánatomban nélküled.

2019. november 15.

Fáj, hogy nem hiszel

Gyötör a lelkiismeret,
mert nem hiszel nekem.
Összetörik lelkem, s eltűnik
felépített szép világunk.
De én még akkor is
ragaszkodom hozzád.
Ritkán fordulnak elő
sivár éjszakák, amikor
a lélek útján nem várlak.
Ilyenkor nyugtalan és
bánatos vagyok.
Ha véletlen percekre
rám talál az álom,
felriadok, mert álmomban
egy farkaskutya néz velem
farkasszemet ablakon keresztül.
Csitul bennem a fájdalom,
elmémbe feloszlik a hideg,
s nyirkos ködfátyol.
Újra élek, és nem
bolyongok tétován,
fülemben csengnek keserű
igaz szavaid.
Rádöbbenek, milyen nehéz a dolgod,
lehunyt szemeid mögül hinni sokaknak.
Eldönteni a rengetegből, melyik lehet igaz.
Bocsánatot kérnék, de már nem tehetem.
Inkább a képzelet útján, párás szemmel,
tengernek halk morajában gyengéden ölellek.

2019. augusztus 16.

Egyszer visszatér

Csitulj szívem, ne zakatolj
olyan nagyon bánatomban,
mert beleőrülök a fájdalomba.
Kegyetlen az élet, pillanatok alatt
elveszíthetem azt, aki kedves számomra.
Lassan múlnak a napok,
hetek, s hónapok.
Bársonyos, édes hangját
többé nem hallhatom.
Elment, szépen, csendben.
Nagy úrt hagyva maga után.
Nélküle megint elvesztem,
s a helyemet sem találom.
Futnék, hogy feledjem,
de őt nem lehet elfeledni,
abba bele is betegednék.
Legkeményebb időkben is
velem volt.
Egyetlen percre sem hagyott el.
Szép szavain repített,
úgy vitt előre.
Tudom, hogy egyszer visszatér.
Hiánya mintha ólom súlyaként
nehezedne rám.
Kalitkájából kiengedem
dalos ajkú kis madaram.
Utoljára tenyerembe veszem.
Könnyeimmel küszködve arra kérem:
repülj el hozzá madárkám,
óvjad, s vigyázz rá.
Göröngyös útján kísérd halk lépteit.
Percre se hagyd magára,
ha látod, hogy szomorú,
ülj mellé, s vigasztald
úgy, mintha én lennék mellette.

2019. január 27.

Az éj sötét fátylát

Csak te légy az én világom,
s ölelj olyan szorosan,
hogy belezsibbadjon a testem.
Szívem szeretete simogat
egész nap, de a kezem
nem érinthet, s ez fáj nagyon.
Mikor magam mögött
becsukom az ajtót, elfog a rettegés,
hogy mi lehet most veled.
Legszívesebben visszaro Hannahék,
s a nyakadba ugranék.
Itt vagyok veled,
sehová se megyek nélküled.
De nem tehettem,
mert hív a kötelesség.
Zsebemből a fotódat
nem kell elővennem,
mert egyfolytában arcodnak
gyönyörű vonásait látom.
Ahogy reggel elkészönsz,
gyengéden átölelsz, s azt mondod,
ne félj, Kedvesem, nem lesz bajom.
Alig várom már, hogy
melléd bújhassak.
Kérlek borítsd rám
az éj sötét fátyolát,
hogy többé ne kelljen
elmozdulnom mellőled,
s veled maradhassak örökre.

Átdolgozva 2020. február 01.

14

Kis koala

Ártatlan kis koala
riadtan szalad az
ausztráliai erdőtűzben.
Ott, ahol napokkal
ezelőtt még lustán
lógott az eukaliptusz fán.
Ha éhes volt, eukaliptusz
levelét majszolta.
Tündéri szerethető kis mackót
de sokszor magamhoz ölelném.
Puha bundáját napestig
örömmel simogatnám.
Valahányszor látom mókás,
kedves pofácskájukat,
mosolyt fakasztanak orcámon.
Most, amikor a lángok közül
kimentette bátor megmentője,
kezébe óvón tartotta,
forró, égő testét
vízzel locsolta hősnője.
Szegény kis szenvedő koala
fájdalmában úgy sírt,
mint egy gyermek.
Könnyem sűrűn hullt érte,
szívet tépő volt a látványa.
Gyógyító kezek mindhiába
küzdenek érte.
Két nap után
örök álmát alussza.
2019. december 27.

Valami szépet szeretnék írni

Pillanatnyi érzés hiány

Valami szépet szeretnék írni,
de nem könnyfakasztót.
Csak egy könnyű gyengéd ölelést,
amelyet jó érezni s meghatódik
érzékeny szívem.

Hátam borsószik
kezednek simogató érintésétől.

Szelíden rád mosolygom,
vágyakozó tekintettel
szép szemeidbe nézek,
amelyek hangtalanul beszélnek,
kedvemre becézlek
s cirógatlak, kedvesem.

Közben azt kívánom,
ölelj örökké kedvesem,
ahogyan most teszed.

Hiányzol, mint falevélnek
a lágy szellő, mert nélküle
képtelen lassuló táncba kezdeni.

Hűsítő patak vize körül
boldogan szállnak a szitakötők,
mit sem sejtve, hogy rövidke
életük hamar véget ér.
Szőke, göndör hajú Hold elveszne
milliónyi csillaga nélkül.

2019. 07. 26.

16

Vízkereszt napján

Szép karácsonyfám
Vízkereszt napján
szomorún lebontásra vár.
Szerető szívek többé
nem veszik körül a
szoba közepén.
Nem rajong érte kisgyermek,
aki még tegnap örömmel
érintette csillogó díszait.
Felnőtt sem ül közelébe,
gondolkodón, könnyes
szemekkel töprengve,
vajon mi juthatott eszébe?
Talán egy halványuló emlék
melengeti fáradt őszülő lelkét.
Megint elmúlt a karácsony,
és vele együtt elszállt egy év is.
Elszáradt fenyő csupasz ágain
már nyoma sincs a dísznek,
kihunytak az ünnepi fények.

2020. január 09.

Nőnap ünnepén

Nőnap közeledtével
elgondolkodom sorsotokon, férfiak.

Ti, akik csak illendőségből
megköszöntötök, mert
munkatársatok vagytok.

Vajon mit éreztek e napon?
Nektek nincs nemzetközi férfi
ünnepnap jelölve a naptárban.
Ha asszony lennék, férjemnek
gyertyafényes vacsorát adnék.

Olyan szép érzés, amikor
ott ülsz az ünnepi asztalnál
életed párjával,
akit hosszú éveken
át szeretsz.

Mikor szemeitek összetalálkozik,
gyönyörű fényben ragyog.

Kedvesedet
gyengéden átöleled,
nem számít más
most, csak te s ő.

Csókjaitokban összeforr ajkatok,
andalító lágy zenére
összebújva táncoltok.
Örök emlékként őrzitek
szívetek mélyén
a feledhetetlen estét.

2020. március 02.

18

Nagypéntek bánata

Ilyenkor Nagypénteken,
szenvedő Jézusunkra gondolok.
Templomok nyugalmaiban,
harangok mély csendjében,
árnyas lombú fák alatt,
letakarva keresztje.
Imára kulcsolt kézzel
rá emlékezem.
Szívemben mérhetetlen
fájdalmat érzek,
ahogy cipelte nehéz keresztjét
fel a Golgotára,
töviskoszorúval fején,
vérző testtel.
Ártatlanul, s némán
ment a halálba.
Gyenge lába alig vitte.
Szomjazott!
Miért nem adtatok neki vizet?
Kegyetlenül sorsára hagyátok,
mert féltetek.
Fölért a hegy tetejére,
keresztjét földbe verték.
Még egyszer megfeszítették.
Magasztos égnek közelébe könnye hullott.
Mennydörgés hallatszott,
hatalmas villámokat szórt az égbolt.
Eső csillapította vérző, égő sebeit,
mire újra sütni kezdett a nap,
elhagyta földi létét,
lelke felszállott a mennybe.

2019. április 23.

Lelkemben zakatoló fájdalom

Szaladnak a hónapok, s napok, már felesleges számolnom utolsó szabad erdei sétám. Többé úgyse lesz rá alkalom, csak fájdtja lelkem, s könnyeimet nehéz visszafojtanom.

S közben a fák is undokul nevetnek reám: „Mit tettél, elhagytál miket!” - susogják szüntelen, „s okoztál magadnak nagy szomorúságot.” Ez az elvesztés számomra keserű kínlódás, nem tudom megszokni. A dió is lehullott már, s nem hallok a kedves, pimasz mátyásmadárnak éles rikoltó hangját, amikor reggel az öreg diófa körül diót csen. Mindig kiszóltam: „Mátyás, ne hangoskodj, egyszer úgyis megfoglak.” Istenem, de szép idők voltak ezek.

Gyakran elgondolkodom apám gyerekkori tettén, hogy tudta bántani gyönyörű mátyásmadarát.

Apám erdész családban élt másodmagával. Akkoriban a fiúgyermeket tartották nagy becsben, mert az viszi tovább a családi nevet. Apám törzsgyökeres hosszúhetényi volt, ott is született és oda is van eltemetve. Gyerekkorában apám imádta az édesanyját, s nekem úgy jött le, hogy mama „nebáncs” kisleány volt. Egyszer valaki neki ajándékozott egy különleges mátyásmadarat. Az a valaki biztos érthetett a madarakhoz, mert felvágta a nyelvét, s a madár beszélt. Gyakorlatilag azt utánozta, amit sokat hallott. Nagyon irigyeltem apámat, hogy volt neki beszélő madara. Én is szerettem volna egy ara papagájt, amit megtaníthatok beszélni. Meg is ígérték, hogy majd kapok egyet, de sajna nem így lett. Amikor nagyon szerettem volna, mindig jött a falszöveg: „Úgy akarsz járni, mint apád?” - kérdezte anyám. Felháborodva azt kérdeztem, hogy hogy bírta kitekerni madara nyakát, ez szörnyű, még ma is borzongok a történetről.

Apám öt éves korában széttépett egy papír húszast az ötvenes évek közepén. Annyit ért a húszas, mint ma ezer forint. Nagyapámék elég szegényesen éltek abban az időben, s keresték a pénzt. Figyelmesebbek lettek a madárra, aki csak azt ismételgette: „Húszas, húszas.” Apám biztos míg széttépte a pénzt, félhangosan ismételgette magában, és a madár megtanulhatta. Így buktatta le a mátyás apámat. Szülei megtalálták a széttépett húszast, amin bizony akkor sok mindent tudtak volna vásárolni. A szülők jól elverték Janikát. Aznap, még bosszúból szegény Mátyásnak apám kitekerte a nyakát, mert elárulta.

Elnézem a fákat, ahogy egymásba kapaszkodva bölcsőt alkotnak. Színes lombjaik még most is csalogatnak, de nem tudok közéjük bemenni. Rengeteg betontömb mind bilincsként köti le amúgy is suta lábam. Motorom itt mit sem ér, lágy természet övét már nem leli. Elbújni a fák közé, s gondolataim szárnyán szállni tovább, már csak emlék. Mondhatnám, odaveszett a szabadságom, mert abban a pár órában, míg az erdőt jártam, ott voltam teljesen boldog. Amikor a csendben teljesen elmerültem a gondolataimban, s utána hazatértem kipihenve és feltöltődve. Sajnos, itt teljesen elképzelhetetlen, s rettenetesen hiányzik nekem ez a fajta szabadság érzés.

Ha behunyam szemem, még mindig otthon a lakásban sétálok, látok minden kis zegzugot, a cserépkályha ontja melegét. Nem tudom, meddig és miért érzem ezt a keserű, földbe döngölős fájdalmat lelkemben, amely egyfolytában zakatol bennem, mint az elhaladó vonat.

2019. november 08.

Természet utáni vágy

Vágyom vissza az
erdő csendjébe,
ahol körülöleltek a fák,
s tisztán énekeltek a madarak.
Fájó könnyeimet
felszárította a nap,
ha szívem bánattól csordult.
Zsenge fűszálak csiklandozva
lábamhoz simultak,
s én megcirógattam őket.
Fejem felett éjfekete varjak
károgva keringtek.
Szabad voltam, akkor még
lelkem is szabadon szárnyalhatott.
Elbújtam a fák közé,
s lombjaik körülölelve
bölcsőt alkotva ringattak engem.
Gondolataim messze vittek,
messze jártam akkor én,
s nem így a négy fal közé szorulva.
Honvágyam természet lágy ölébe kerget,
de keresve sem találom
az odavezető utat,
ahol picinyke madaraim kedvre derítenének.

2019. szeptember 19.

21

Búcsút intek

Vajon el tudok-e még menni
nyugalmat adó zöld fák közé.
Ahol a csend honol,
lombokba bújó madárcák dalolnak.
Ha majd nem szülőfalumban lakom, Hosszúhetényben.
Sóvárgó szívemnek állandóan rohanó
kis patakom vigaszt nyújt-e még?
Amikor a lágy szellő simogatta arcomat,
szétnéztem, s elhittem, hogy
gyönyörűm fut felém.
Kedvesen rám mosolyog, s
szívemnek bársonyos szobájában
ölelését éreztem.
Sirattam a tova tűnő gondolatot.
Színes vadvirágok nyíló szépségében
rejlik nagyapám örök emléke.
Összeérőomboknak bölcsőjében
zaklatott lelkemet megannyiszor ringattam.
Felértem a dombnak tetejére,
ahol ég és föld közel van egymáshoz,
minden szorongásomat elengedtem.
Szabad lettem, s határtalan lett örömöm.
Hirtelen az egész világot szerettem.
Hazavágyom, ahol édesanyám
tárt karokkal vár.
Még egyszer visszanéztem hanyatló napfényében
sötétzöld erdő gyönyörűségére.
Nehéz búcsút vennem a természet öletől
tudva, hogy életemnek egy része véget ért.

2019. június 14.

Maroknyi zöld hely

Én nem a városi
életre születtem.
Még akkor se,
ha rabként élek,
mert bilincsbe vannak
verve lábaim.
Itt megfulladok,
mintha kalitkába
lennék zárva,
olyan érzés.

S nem tudok kiszabadulni,
gondolataimban hosszan elmerülni,
mert nincs egy maroknyi
zöld hely, ahol megbújhatnék,
mint az árva nyúl a bokorban.
Gyönyörű táj ott körülölelne.
Vágtatnék éjfékete lovammal
sárga repcetábla közelébe.
Fehér fodros bárányszerű felhők
úszkálnak a kék égen.
Lágy szellő bölcsőjeként ringatja
a hullámszó, sárga repcetáblát.
Szertenézek, virul a határ, s
dalra fakad a sok madár.

2020. február 27.

23

Tűnődés

Eltűnődöm a furcsa dolgokon,
amelyet hallottam.
Elképesztő, hogy a
betegséget dédelgetnünk kell,
képtelen lennénk rá.
Gyilkos kórt inkább eltipornám,
amely felemészti s szétszedi
a szenvedőt s
hozzátartozóját egyaránt.
Egyszer eljutsz arra a
pontra, amikor Évát
hibáztatod, mert hitt
az álnok kígyónak,
s beleharapott az almába,
amely örök szenvedést
hozott a világra.
Manapság milliók küzdenek
a modern kor népbetegsége ellen.
Onkológián ülve
kezelésre várva,
hősök, ahogy mindent kiállnak.
S mindig csak a jövőre gondolnak,
annak sorsát egyengetik
akit hátrahagynak.
Kanülön át folyik a gyógyszer,
életet remélve,
magukra hagyva,
reszkelve, fázva.
Bágyadtan lehunyt szemeikkel
tűrik a kínzó fájdalmat.
Ha leszáll a csillagos éj,
gyengéden ölelve,
szemébe nézve, szeretetet
sugallva megerősítéd,
hogy szükséged van még rá,
legyen ereje holnap felébredni.

2019. szeptember 01.

Megjegyzés: Egy tavalyi gondolat kapcsán

24

Ijesztő baj

Soha nem szoktam nyavalyogni a bajaimról, de most tényleg megijedtem, s azt se tudtam, hogy mihez kezdek, ha többé nem írhatok. Ha arra gondolok, beleőrülök, s ez lesz a legnagyobb csapás, ha elvesztem a jobb kezem. Gyakorlatilag a jobb kezemmel csinállok mindent, a bal csak lóg, akár zsebre is dughatnám. Kicsit elhanyagoltam, mert nehezebben mozgott már gyerekkoromban is.

Azon a héten nagyon szép idő volt, szerdán kapát kértem édesanyámtól, s elkezdtem körülkapálni a maradék két szőlőgyökeret, hogy majd anya könnyebben kiassa. Én naiv, azért bíztam benne, hogy sikerül kikapálnom a két öreg gyökeret. Akkor még nem történt semmi baj, csak kellőképpen megmozgattam izmaimat, s nagyon jól esett.

Péntek reggel a hetedik érzésem egy kis idegeskedést hozott nekem. Azt hittem, megint az autóval lesz valami gond, mert Heténybe mentünk. Most nem tudtam annyira örülni, hogy visszafele megállunk kicsit sétálni drága nagyapám erdész kunyhója helyén. Még mindig látszik, hol állt a kunyhó, amelyet sok-sok évig keze munkája dicsért. Úgy szerettem volna ott lenni vele egy picit, látni nagyapámat, ahogy élvezte az erdő nyugalját, s csendjét.

Megérkeztünk Heténybe a faluvégre, az állandó fodrászunkhoz. Először akkor találkoztam vele, amikor húgom esküvőjére csinálta meg a frizuránkat. Nagyon kedves, s közvetlen hölgy, hamar megszoktam.

Anya közel állt a kapujukhoz, odaadta a járókeretemet, s besétáltunk a fodrászüzletbe. Befejele már éreztem, hogy egy picit fáj a vállam, de nem szóltam. Nagyon jó érzés elmenni két lábon valahova, ez örömet okoz nekem.

Sajnos kifelé jövet már nem bírtam, mert annyira fájt a vállam, pedig igyekeztem nem görcsösen fogni a járókeretemet. Teljesen becsípődött a vállízületem, mikor anya tornáztatni akarta a kezem, üvöltöttem fájdalommban. Ilyen még nem volt nekem, hogy a fájdalomtól még beszélni sem tudtam. Pár órára, mintha be lettem volna zárva a saját testembe. Iszonyat, amikor még a tolókocsi joystickjét sem tudom irányítani a fájdalomtól. Kavarogtak a gondolatok agyamban, s közben úgy féltem, mint a legvadabb álmomban. Bántott, hogy még a tizenharmadik könyvem is csak ott fekszik a számítógépben, szanaszét. Senki sincs, aki összerakja helyettem. Gyakorlatilag teljesen megbénultam, nem tudtam járni, még a keretet sem tudtam fogni, ha rátámaszkodtam, nagyon fájt a lapockám. Azon a hétvégén, mikor kicsit jobban lettem, apránként megcsináltam a tizenharmadik e-könyvemet és leadtam a Magyar Elektronikus Könyvtárba. Lassanként minden visszaáll a rendes kerékvágásba, s hálás vagyok a sorsnak, hogy újra azt csinálhatom, amit szeretek, s mindennapos életfeladataimat is újra el tudom végezni.

2019. október 22.

Rögös utamon

Addig kell írnom,
amíg van kinek,
s mit a papírra vetnem.
Megértetek, ha olvassátok
néhány „e”-könyvemet.
Talán majd másképp
láttok engemet.
Szép szavaimmal szeretnék
hozzátok szólni, de beszédem
csak kevesen értitek.
Kegyetlenül elbánt velem az élet.
Mikor megszülettem, már akkor
nyakamba aggatott
egy nehezített keresztet.
Sérült lettem, küzdöttem eleget,
míg megtanultam járni.
Örökké jól akartam teljesíteni,
hogyan bebizonyítsam: én is
érek annyit, mint más.
Belém rúgott az élet,
imbolygó járásomat
teljesen elveszítve
tolókocsiba kényszerültem.
Így nem tudok hátad mögé
osonni, hogy megöleljelek.
Fel nem adva tovább
harcoltam magammal,
felkeltem erősen kapaszkodva
járókeretembe, s elindultam,
arra figyelve, amit az én
aranyszívűm bársonyos
hangján mondott.
Régóta itt él szívem
legmélyén.
Az egyetlen, aki megért,
és akkor is velem van,
mikor senki más.
Ha imára kulcsolom kezem,
érte és édesanyámért teszem.
Fohászom az égig száll:
könyörögve kérlek
jóságos Istenem,
vigyázz rájuk, ők
a legdrágább kincseim e világon.
Nélkülük elvesznék,
s érdektelenül ülnék egy sarokban,

könnyem arcomon
megállás nélkül csurogna.
Csak egy báb lennék,
amit ide-oda löknének.
Engedd meg, Uram, hogy
még sokáig körülvehessenek,
és örülhessünk egymásnak.
Hiába lestem el sok szép
kézzel fogható dolgot,
csak segítséggel tudom megvalósítani.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Régen az erdő mélyén elbujdokolhattam,
mély gondolataimba temetkeztem.
Szabadon éltem akkor én,
s nem is sejtettem, milyen
cudar érzés elveszteni
a természetnek lágy ölét.
Édesanyámnak mindig mondogattam:
nem baj, hová kerülünk,
csak élj még soká velem.
A négy fal közé szorulva
gyakran könnyezem titokban,
mert ha tudná, meghasadna szíve
szegény anyámnak értem.
Amikor kilátástalan vagyok,
azt kérdezem magamtól:
meddig, s miért kell még élnem?
S ha egyszer örökre elmegyek,
fennmaradó könyveim mesélnek rólam.

2019. szeptember 30.

26

Írásaim hű javítója

Ha Salamon Szilviára gondolok, mindig mosoly ül arcomra. A vele kapcsolatos ezernyi emléket sosem feledném. Szilvit a Kerek Világ Alapítványánál ismertem meg, ahol gyógypedagógusként dolgozott.

Én akkor már konyhai kisegítőként dolgoztam ott, az édesanyámmal. Első perctől kezdve nagyon tetszett a talpraesettsége, s az, hogy természetesen bánt a gyerekekkel.

Autista kisiskolásokat tanított, s a szünetekben mindig játszott velük. Igyekezett minden sérült gyermeket bevonni a játékba.

Odaadóan, s kitartóan segíti a sérülteket, s látszik rajta, hogy élvezi azt, amit csinál.

Ezt nagyon gyakran tapasztalhattam, amikor velünk, felnőtt mozgássérültekkel bennmaradt, hogy közösen eltöltsünk egy jó estét. Általában sétáltunk, s vacsorakészítés közben jókat beszélgettünk, amely éjszakába nyúlott. Aztán reggel mind munkába mentünk. Ahogy múltak az évek, kis csapatunk családi légkörre alakult. Nyaranta, amikor táborozni mentünk, mindig felhőtlen, csodás egy hetünk volt, amelyben a sérült és a gondozó mind jól érezte magát. Sőt, minden éjjel kimentünk az éjszakába múltatni az időt. Egy szombat éjjel volt, s utcabál volt Harkányban. Magával vonzott a fergeteges báli hangulat, s beálltunk táncolni. Együtt sok emlékezetes pillanatot éltünk át éveken keresztül.

Az utolsó felnőtt táborba csakúgy lejtött meglátogatni bennünket. Jelenlétével hatalmas örömet okozott nekem. Épp a strandolásból mentünk volna vissza a táborba autóval, mikor odajött hozzám, s megkérdezte tőlem: „Henka, volna-e kedved visszasétálni a táborba?” „Hát persze!” - vágtam rá, s jókedvűen elindultunk vissza, közben szétnéztünk a helyi piacon. Útközben utolért egy nyári esőfelhő, amely hazáig eláztatott bennünket az esőkabát ellenére is.

Dióhéjban így teltek az évek, amikor még együtt dolgoztunk.

Már rég szerettem volna írni róla, mert igazán megérdemli, csak nem jöttek össze a szavak, s a mondatok. Sok születés-, s névnapja elmúlt már, de sosem jött ihletem, hogy írjak neki szép verset. Pedig istenemre mondom, még az erdőben is eszembe jutott pár sor gondolat hozzá, de soha nem tudtam folytatni. Én ezt a helyzetet olyan mostohának tartottam. „Már azt hihetted, soha nem kapsz tőlem verset.” Aztán az utolsó találkozásunk meghozta nekem a rég várt ihletet, s írni kezdtem rólad. Te vagy verseim, s novelláim helyesírásának, s vesszőzéseinek javítója. Kedves, s aranyos vagy, mert megértettél, hogy csak a hibáim javítsd. Az Isten áldjon meg érte, hogy évek óta ilyen nagy segítőm vagy. Nagyon hálás vagyok érte neked.

2020. január 26.

27 Garázs kutya

2003-ban az ismerőseink egy pici fekete gombócot hoztak. Természetesen nekem volt címezve, az érettségre felkészítő földrajztanárom, - aki tudta, hogy imádom az állatokat - meglepő ajándékot küldött nekem. Megható volt, hogy még a tanárnő nyolc év után is emlékszik rám, ez olyan szívmengető érzés. Épp dolgoztunk anyuval, ezért apám vette át, noha volt már egy kutyánk, de nem tudta visszautasítani a kis fekete pulit. Így került hozzánk a Harry Potterből elnevezett, Zsákos Frodó, ez volt az oltási könyvére írva.

Imádtam a kis álomszuszekot, feledtette minden bánatom, gyakran az ölembe vettem, úgy dédelgettem. Legyen a neve Báró! - mondtam, de anyám merő daczból nem engedte. Mindig is imádtam édesanyámat, ez egy nagy erős anya-lánya kapcsolat. Hiszem, hogy akkor is különleges kapcsolat lett volna, ha egészségesen jövök a világra.

Néha előfordultak kisebb-nagyobb összezördülések, de én soha nem bírtam haragudni rá. Nagyon fájt, hogy nem érti meg érzékeny lelkemet. Viszonylag hamar megbékélt, s azt is elfogadta, hogy átkereszteljük a kutyát Báróra.

Báró viszonylag nyugodt természetű, s borzasztóan lusta eb.

Emlékeimben jobban élnek legkedvesebb pulijaim, Bendzsi és Cézár, amikor még Hetényben a nagy kertet naponta bejártam velük vagy nélkülük. Ők voltak a társaim, s a nevetető bohócain, bennük rengeteg élet rejlett. Emlékszem, mikor térdig süppedtem a nagy hóban, csizmám is elmerült a fehér dunyha alatt, nevetve feküdtem a fénylő, csillámló hópárnán, sötétkéék égről ragyogtak rám a csillagok. Hőlepeltől roskadoztak nagyapa fenyőfái. Mindegyiket jól ismertem, hisz naponta alattuk sétáltam, kutya-őreim egyenesen megőrültek, ha elestem. Bendzsi gyöngyfogaival óvatosan rágni kezdett, vagy a nadrágom szarát húzta, hogy keljek fel. „Maradjatok már csendben!” - szóltam rájuk, „Olyan szép minden, hadd gyönyörködjek picit. Csizmám is meg kell keresem, s másztam, míg megtaláltam. Mielőtt felálltam volna a legközelebb eső fenyőnél, odahívtam mindkét kutyámat, s örült hócsatába kezdtem velük, s vidáman futottak. Bársonyos bundájuk lebbent az esti szélben, néha szét kellett csapjak köztük, mert végtelenül féltékenyek voltak egymásra.

Bendzsi két évig egy szűk ketrecben élt sokadmagával, s mikor megszeliédítettük, azután végtelenül vágyott a szeretetre.

Cézárt, Bendzsi fiát, hat hetesen kaptuk meg, ő még a fészülködést is eltúrte tőlem. Mind kint aludtak a darálóban, nappal pedig a nyitott teraszon az öreg fotelekben heverésztek. Szerettem volna, ha bent alszanak velünk a lakásban, de ezt soha nem engedték szüleim.

Szívem sír az elmúlt szép időkért. Valahányszor eszembe jutnak, könny szökik két szemembe. Én evvel a két kutyával öregedtem, s vesztettem el az igazi szabadságomat.

Tíz éve már csak tolokocsival, s motorral közlekedem, ennek is megvan az előnye és a hátránya.

Báró még tudhatja, milyen voltam járókoromban, vele is sokat sétáltam kisebb udvarunkban.

Aztán futott a motorom, s a kocsim után, de csak udvaron belül. Elszökött volna utánam, de soha nem engedték, hogy kijárjon az utcára.

Amikor elköltöztünk, nem szerettem volna odaadni senkinek. A pulik egygazdásak, gyanítanám, hogy nem bírt volna máshol megszokni. Velünk jött, s azt hittem hálás lesz majd, hogy velünk élhet még pár évet. De bánatomra, pont az ellenkezője történt. Egy hálátlan, konok

kutya lett, aki csak állandóan mérgesít bennünket, szegény édesanyámnak mindig pluszmunkát csinál. Majdnem öt hónapja lakunk itt Komló belvárosában, s még mindig nem szokta meg a helyét. Mihaszna lett, mert állandóan megszökik anya után, feltépi a drótot, amit odakötött a nagylyukú kerítésre. Ha nem tud visszabújni, eszeveszettül cirkuszol kint az utcán, míg anya haza nem ér. Mint aki jól végezte dolgát, pimaszul csóválja a farkát. Előbb beengedi anya, aztán leszidja. Ilyenkor Báró visszafordul, s morog anyura, utána besunnyog a garázsba a szőnyegére, és ez így megy, mióta ide költöztünk.

Szeptember végén, mikor olyan hideg volt, anya azon gondolkodott, hova zárja a kutyát éjszakára, mert itt aludt a bejárati ajtó küszöbén.

Báró megoldotta anyám dilemmáját, este, mire megy bezárni a garázst, a kutya bent fekszik az autó mögött a szőnyegén.

Báró kutyám, viselkedj jól. Volt már rá példa, anya kizárt a garászból, hogy megmutassa, ki az úr a háznál, mert kiugrottál volna az oszlopnál az utcára. Jól megkaptad a magadét, miközben visszaparancsoltalak a portádra. Ezért számomra Báró - garázs kutya.

2019. október 23.

28

Rókáék lakomája

Egy kis bolondozás

Szevasz tavasz,
kertek alatt
fut a ravasz.
Gazdaasszony tikja
bánja vörös koma
látogatását.
Viszi boldogan
éhes kölykeinek haza,
a tágas kotorékba.
Nem gondolkodott,
csak cselekedett, bőrét vitte
vicsorgó kutya elé.
De a kutya velős
csontról álmodott.
Hajnalban csak a
kakas kukorékolt
rekedtes hangján,
azt meg elnyomta
templomnak harangja.
Így került lomposékhoz
reggelire friss tik az asztalra.

2020. 02. 25.

Édesanyámnak Anyák napjára

Apa s gyermeke szeretet

Édesanyáék tízen voltak testvérek egy Baranya megyei faluban, Erzsébeten éltek. Népes volt a kis parasztház, gyerekzsivajtól volt hangos az udvar. Ekkor már csak nyolc gyerek élt otthon, a két nagyobb lány már férjnél volt. A legkisebb fiúgyermek pont négy éves volt, mint az unoka, Erzsike, aki gyakran volt a nagyszülőknél, míg szülei a mezőgazdaságban dolgoztak. A kislányt körülvették a nagynénik, nagybácsik, s a nagymama szeretete. De vágyott a szülei után, akik napestig a földeken dolgoztak. A pici lány nagyon ragaszkodott szelíd lelkű édesapjához. István árva fiúként nőtt fel, s élt-halt a családjáért. A kislány tudta, hogy délben láthatja szüleit, mikor egy nagynéni vagy bácsi kíséretében ebédet visz nekik, s megfáradt szüleivel együtt ebédelhet egy tölgyfa árnyékában. A kislány távolról észrevette édesapját, s futni kezdett felé. Édesapja boldogan, s ragyogó tekintettel karjaiba vette szeme fényét. „Ez a mi aranyidőnk, kicsikém, amikor együtt lehettünk!” - mondta neki édesapja. A kislány mintha értette volna apja szavát, úgy ölelte és puszlta. Azalatt az egy óra alatt, míg együtt voltak, öröm járta át apja szívét. A nagy fák között egy halastó volt, mindig elsétáltak oda, s elnézték a nádasban megbúvó vadkacsákat. Leültek a tónak partjára, s elgyönyörködtek a természetadta csodákban. A kislány apja ölébe hajtotta fejét, s kérte, hogy egyen: „Én már ettem, apa, nagyiékkel, most te egyél, messze van még az este, hogy haza gyere.” Apjának könnyek gyűltek barna szemébe, karjaiba vette gyönyörű kislányát. „Ugye, apa, hamar este lesz?” - kérdezte szomorúan a kislány. „Mire anya megfőzi a vacsorát, otthon leszek, ne félj, kicsikém!” - válaszolta érzékenyen. Mikor visszaértek tölgyfához, István megkérte tizenéves sógornőjét, Annát, hogy tegye le aludni a kislányt, mert fáradt. „Ne sírj, kincsem!” - kérte apja halkán, „Hamar hazaérek, ígérem.” Erzsike megvárta, míg apja elmegy a traktorral.

István gondolataiban szüleihez beszélt: „Drága szüleim, ha ismertétek volna kislányom, azt mondtátok volna, hogy különleges. Ha ránézek és ölelem, azt a szeretetet érzem, ahogyan én szerettelek benneteket.”

A kislány már a kapuban várta apját. „Hiányoztál!” - panaszkolt, miközben karjaiba vette.

„Itt vagyok már, gyönyörű szép kislányom. Figyelj csak!” - szólt csendes hangján, miközben a kislány vállára hajtotta a fejét, „Mindig hazajövök, ha lemegy a nap, s kezd sötétedni.”

„Úgy szeretném, ha mindig itthon lennél velem, apukám. Úgy szeretlek, apukám, tőled nem szöknék el, mint anyutól a nagymamáékhoz.” „Miért tetted ezt angyalkám?” - kérdezte keserűn édesapja, aki túl érzékeny volt. „Olyan nagyon hiányoztál, drága apukám, és azt hittem, a mamáéknál vagy, s kerestelek.” „De hát tudod, hogy nem szabad elszökni, mi lett volna, ha anya nem talál meg, ha a kietlen poros úton valaki elkap, s többé nem látlak?” Apja szorosan ölelte, s könnyeivel küszködött. Egy darabig nem nézett a kislányra, mert félt, hogy megijeszti könnyeivel. „Itt vagyok, apukám veled, nézz rám kérlek, drága apukám.” Lassan felemelte fejét, s a két pici kéz örömmel tartotta tenyerébe apja könnyes arcát. A kislány vigasztalón csókolta. „Úgy szeretlek, drága apu!” - mondta megszeppenve. „Mihez is kezdenék nélküled, kicsikém?”

István zaklatott és elkeseredett volt kislánya miatt. Elégedett volt munkájával, de rettegett, amikor egyedül kellett hagynia. Tudta, hogy kicsi kora ellenére nagyon merész az ő kislánya, s ha egyszer elindult, hogy megkeresse imádott apját, akkor megcsinálja máskor is, hiszen ismeri az utat. De István nagyon féltette, hogy beleesik a patakba. Hiába beszélnek neki, ha

egyszer az apja után vágyik, akkor még az anyja, s annak családja sem tudja megállítani. Ő egy kedves, szerethető kislány volt, pont olyan, mint akire István vágyott. A sors úgy hozta, hogy az apja után jobban ragaszkodott, mint az anyjához.

Álmában is apja kezét fogja, István pedig halkán sír mellette.

Másnap a kislány ismét készült ki a szüleihez. Anna meg szeretne volna fésülni, a gangra ültek. Hosszú, gyűrűs, göndör hajában mindig elakadt a fésű. Anna ölében folyton izgett-mozgott, mivel a fésű húzta a hajacskáját, s közben nyafogott, s addig ficergett, míg végül leesett a gangról, s pillanatokra el is ájult. Nagymamája nagyon megijedt, vizet öntött rá, hogy észhez térjen. Szerencsére semmi baja nem lett.

Délre már apukája karjába volt, s sétáltak, elnézték a kéklő eget, és az úszkáló bárányszerű felhőket.

A kislány estefelé mindig kiállt a kiskapuba, úgy várta édesapját. Amikor látta feltűnni alakját, boldogan rohant édesapja elé, ő pedig örömmel felvette. „Úgy hiányoztál nekem, drága kislányom!” „Te is nekem, édesapukám, úgy szeretlek, egész délután vártalak!” - csacsogta, miközben lágyan hozzásimult. Ebben a meghitt szeretetben nőtt fel az édesanyám. Hiába, édesapa csak egy van a világon, s neki ő volt a mindene.

2020. február 11.

Sírodon sok virág

Ködfátyolba burkolódzott az ég,
nem engedi át a fényt.
Temetőkertben örök csend honol,
halottak napján halk lépted hallom.
Virágok, s gyertyák a síron.
Novemberi fagyos szélben susogva,
búcsúzva, lehullanak a
rozsdabarna falevelek.
Emlékeimben frissen élsz,
pedig már nagyon rég elmentél.
Örökké látlak fonott,
magas széken ülve gangodon.
Zöld pulóvered,
kék svájci sapkád mindig rajtad volt.
Megérkezve hozzád,
barna szemed örömtől csillogott.
Öledbe ülve éreztem szereteted,
mintha óvóm lettél volna,
s éreztem, nem hagynál el soha.
Sírod elé guggolva
felidézem kedves arcodat.
Dermesztő hideg sírkövedet
végigsimítom,
olyan gyengéden, ahogyan
tetted egykoron velem.
Mécseket sorba rakosgatom
sírodon, s mind meggyújtom, hogy
fényesedve ragyogjon nyughelyed.
Tenyeremmel felmelegíteném,
de a hideg kő nem engedi át
szeretetem melegét.
Nehéz a sóhajom,
mely fel az égig,
hozzád száll.
Gondolataim,
melyek rólad mesélnek,
képekben futnak előttem.
Te vagy a múltam, emlékeim élteted,
mert feledni, drága nagyapám,
téged nem lehet.

2019. november 02.

Megjegyzés: Magyaregregyi temetőnél.

Egy zacskó cseresznye

A következő történet csakúgy véletlen jutott eszembe a konyhaasztal mellett ülve, és elkapott a nevetés. Ennél már csak jobb családi ünnepnapokon szoktam hahotázni, amikor a „nagy humorzsák” keresztanyám anekdotázik a gyerekkorukról.

Nagyapám erdész volt, ezért össze-vissza laktak szolgálati lakásokban, még a pécsváradi várban is éltek. Később aztán Hosszúhetény lett az állandó otthonuk.

A két gyerek közt nyolc év a korkülönbség, Ildikó szorgalmas, jó tanuló volt. Janika (az édesapám), - azért írom Janikának, mert családban így szólították - édesapja után kapta a nevét.

Azt, hogy mennyire szerette nagyapámat, vagy miket csináltak együtt, soha nem mesélte. Pedig nagyon kíváncsi lettem volna, hogy milyen apa-fia kapcsolatuk volt.

Szóval Janika nagyon rossz tanuló volt, ezért az édesanyja megparancsolta Ildikó lányának, hogy minden délután tanuljon Janikával. Ildikó tanult is öccsével, noha jobban szeretett volna olvasni, vagy a barátaival kapcsolódni. Elmagyarázta a leckét és segített neki megcsinálni is. A végén megkérdezte tőle: „Érted, öcsi?” „Értem, Ildim, köszönöm!” - mondta.

Másnap, amikor felhívták a Csomor fiút felelni, nem tudott semmit, s a tanár értetlenül állt a dolgok előtt, mert a fiúnak mindig példasak a leckéi, s mégsem tud semmit. Másnap behívatta a tanár a fiú édesanyját. „Tudja, asszonyom, az ön fia gyengén szerepel a felelésnél. De mindig olyan bánatosan néz rám a nagy fekete szemével, megesik rajta a szívem, ezért kap feleleteire elégségest.” Ekkor jött rá édesanyja, a magyarázatok ellenére Ildikó csinálja meg testvére házi feladatait.

Kora nyár volt, nagyapám elengedte fiát erdész gyakornokával a Zobáki rétre kirándulni. A gyerek agyában megfordult a rosszság gondolata. A pimasz fiú nadrágja zsebéből előhúzott egy lisztes zacskót, a réten rengeteg volt a rézkígyó. Párat tett zacskóba, mikor hazatért, mondta nővérének, aki úgy, tett mintha tanulna a konyhában, közben regényt olvasott. Mert a tankönyvek alatt mindig ott lapult más könyv is.

„Ildim, hoztam neked szép fekete cseresznyét! - mondta kedvesen. Miközben a lány megköszönte volna, már öntötte is ki a zacskót, mert akart enni a cseresznyéből. Cseresznye helyett rézkígyók hömpölyögtek az asztalon. A lány hanyatt-homlok visítva rohant át a szomszédba, mert annyira félt a kígyóktól. A szomszédban is maradt estig, még papáék haza nem értek. Keresték a lányukat, mert sehol sem találták, kérdezték a fiúkat hogy hol van a testvére. „A Cseke Rózsika néninél tanul.” „S miért van ott?” - kérdezték a gyereket. A gyerekek sunnyogott egy darabig. Végül kinyögte, hogy cseresznye helyett kígyó volt a zacskóban. Na, kapott a gyerek rendesen, elverték, mikor a nővérét hazahozták a szomszédból.

Sok évvel később, mikor már mi is nyolc-tíz év körüliek lehetünk, a vásárból hazafelé menve bementünk a keresztanyámékhöz. Ők Pécsen laktak a Csillag utcában. Azt hiszem ott is ebédeltünk, valami ünnep lehetett. Apám vett egy szivacs-kígyót a bazárosoknál. Mikor beléptünk, nene épp főzött. Apám odalépett hozzá, hirtelen elővette a kígyót, s keresztanyám nyakához érintette. Ijedtében nagyot kiabált, s lehuppant a három lábú székre, halálsápadt lett. Szerencsére nem lett neki semmi baja, hideg vizet ivott és azt ismételte: „Öcsém, nem sok eszed van.” Hát ilyen és ehhez hasonlók történetek szűk családi körünkben.

2019. november 10.